

ANUL XXXVIII

MARTIE-APRIIE

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R. P. R.

NR. **3-4** **1960**

ÎN ACEST NUMĂR

<i>Despre sfințenie</i>	I. Dănețiu
<i>O aniversare de seamă</i>	C. Adv.
<i>Despre viața urmașilor lui Hristos</i>	P. Crișan
<i>Filip și Natanael</i>	N. Teodor
<i>Intruparea lui Isus</i>	M. Manea
<i>Blânzi și smeriți cu inima</i>	Mihai Popa
<i>Preocupări agricole</i>	Redacția
<i>Spre a fi mereu mai sfânt (versuri)</i>	I. Dănețiu
<i>Cărțile poetice ale V. Testament</i>	D. Popa
<i>Dacă știți aceste lucruri</i>	A. Pălășan
<i>Necrolog</i>	I. Tăchici
<i>Din cugetările lui Aristotel</i>	Redacția
<i>Sfaturi în vederea unei bune sănătăți</i>	C. Alexe
<i>Dragostea — versuri —</i>	P. V. Cazan
<i>De vorbă cu primăvara — versuri —</i>	B. T.

DESPRE

Sfințirea face parte din viața credinciosului. Nu poate fi concepută ca ceva ce urmează a fi adăugat, ci ea, este un factor așa de strâns legat de viața lui, încît atunci cînd se rostește cuvîntul de credincios, este ca și atunci cînd am fi pronunțat numele cuiva în a cărui viață sfințirea face parte integrantă, o parte din manifestarea vieții de fiecare zi.

Dacă viața celui ce poartă acest nume nu corespunde idealului divin, lucrul acesta trebuie să-i dea de gîndit, căci fără sfințire, viața credinciosului nu este decît o autoînșelare. Pentru aceea se dă îndemnul: „Urmăriți cu toții pacea și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul“. Mulți înțeleg însă sfințirea în mod cu totul greșit. Unii o confundă cu sentimentul, alții cu apucăturile lor de care nu vor să se mai despartă, alții chiar cu ambițiile lor nesfințite.

Sfințirea adevărată însă nu reprezintă și nu constă în păneri, în sentimente, în forme, în apucături sau extazuri de moment, ci într-o formă de viață care să ne apropie de desăvîrșire așa de mult, încît progresînd zi de zi în cele nobile, curate și sfinte să ajungem în cele din urmă pînă acolo, încît la un moment dat, viața noastră să se contopească cu viața Mîntuitorului. Căci El a zis: „Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“. Înțelegem ușor acest lucru dacă citim întreaga învățătură dată de El cu acea ocazie: „Fiecare din voi să cinstească pe tatăl său și pe mama sa, și să păzească Sa-

SFINȚENIE

„Urmăriți pacea cu toții și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu“. Ebr. 12, 14.
„Dumnezeul Păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și: duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru, să fie păzite întregi, fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos“. 1 Tes. 5,23.

batele Mele“. „Să nu vă întoarceți spre idoli, și să nu vă faceți dumnezei turnați“. „Să nu vă faceți necurați prin tîrîtoarele necurate“, (legea cu privire la hrană, Lev. 11,44; 19, 3; 20,7). „Să păziți legile Mele și să le împliniți. Eu sînt Domnul care vă sfințesc“.

Apostolul Petru reluînd această problemă atît de importantă pentru viața credinciosului, zice: „Ca niște copii ascultători nu vă lăsați tîrîți de poftete pe care le aveți altădată, ci după cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre; căci din felul deșert de viețuire ați fost răsкупărați cu singele scump al lui Hristos, Mielul fără de cusur și fără prihană. De aceea ca unii care prin ascultarea de adevăr v-ați curățit sufletele prin Duhul ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă unii pe alții din toată inima; fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămînță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac“. 1 Petru 1, 14, 15, 17-19, 22, 23. „Lepădați dar, orice rău-

tate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de pizmă și de clevetire; și, ca niște prunci născuți de curînd, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mîntuire, dacă ați gustat în adevăr că bun este Domnul. Apropiați-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți ca o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos“. 1 Petru 2, 1-5.

Din toate aceste învățături reiese că sfințirea reprezintă un înalt mod de viețuire după voia lui Dumnezeu, care ne-a fost prezentat ca model de Domnul Hristos, spre care apostolul Pavel ne îndreaptă: „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispregiuit rușinea, și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima, și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu

v-ați împotrivit pînă la sînge, în lupta împotriva păcatului". Ebr. 12, 2-4.

Sfințirea cerută de Scripturi nu este deci o părere, un extaz, sau o formă de comportare care să fie îmbrăcată de circumstanță, ci ea are de-a face cu întreaga noastră ființă. Mulți însă dintre aceia care mărturisesc că sînt sfințiți nu au adevărata sfințire. Sfințirea lor este făcută din vorbe și dintr-o evlavie prefăcută. Aceia care se străduiesc într-adevăr să dobîndească un caracter creștin desăvîrșit, nu-și vor îngădui niciodată să creadă că ei ar fi fără de păcat. Umblarea lor poate să fie fără de cusur, ei pot fi niște reprezentanți vii ai adevărului pe care îl mărturisesc; dar cu cît își vor deprinde mai mult cugetul să mediteze la caracterul lui Hristos, și cu cît se vor apropia mai mult de chipul lui divin, cu atît vor discerne mai lămurit desăvîrșirea Lui nepătată și cu atît mai adînc își vor simți nedesăvîrșirile lor.

Acei care pretind a fi sfințiți, dau o dovadă îndestulătoare că sînt încă departe de sfințenie. Ei își trec cu vederea lipsurile și nedesăvîrșirile. Ei se privesc ca și cînd ar fi oglindit chipul lui Hristos, și aceasta pentru că nu-L cunosc cu adevărat. Cu cît aceștia stau mai departe de Mintuitorul lor, cu atît li se pare că sînt mai drepti.

Meditînd cu răbdare și cu încredere umilă la Isus, care a fost străpuns pentru fărădelegile noastre și care a purtat durerile noastre, vom putea învăța să călcăm pe urmele Sale. Privind mereu la El, vom fi preschimbați în asemănarea Sa divină. Și cînd această lucrare va fi săvîrșită

în noi, atunci nu vom mai pretinde că sîntem drepti prin noi înșine, ci vom înălța pe Isus Hristos și vom sprijini sufletele noastre neputincioase numai pe meritele Sale.

O SFINȚIRE FALSĂ ȘI ROADELE EI

„Mulți dintre cei ce mărturisesc a fi sfințiți sînt cu totul străini de lucrarea harului asupra inimii lor. Aceștia sînt puși la probă și cercați, sînt găsiți ca și Fariseii cu îndreptățirea lor de sine. Ei nu pot suferi nici o împotrivire. Ei lasă la o parte rațiunea și judecata și se sprijinesc în totul numai pe sentimentele lor, întemeindu-și pretențiile lor de sfințire pe emoțiile pe care le-au simțit din timp în timp. Sînt încăpățînați și suciți și caută a-și susține cu îndărătnicie pretențiile despre sfințire, dînd drumul la multe cuvinte, dar nu pot aduce nici un rod prețios, ca dovadă. Aceste ființe pretinse sfințite, nu numai că își înșeală propriile lor suflete prin pretențiile lor, dar exercită și o influență rătăcitoare față de mulți care doresc în mod serios să se conformeze voinței lui Dumnezeu. Ele sînt poate auzite repetînd mereu cuvintele: Dumnezeu mă conduce! Domnul mă învață! Eu trăiesc fără păcat! Mulți dintre cei ce vin în contact cu un astfel de spirit se izbesc la el de ceva întunecos și tainic, pe care nu-l înțeleg. Dar aceasta este ceva cu totul neasemănător cu Hristos, unicul model adevărat.

De aceea încă o dată trebuie subliniat că: Sfințirea biblică nu e produsul unor emoții puternice. Aici cad mulți în greșeală. Ei își fac din sentimente măsura sau călăuza lor. Cînd se simt mîndri sau fericiți, ei pretind că sînt sfințiți. Dar senti-

mentele de fericire sau lipsa de bucurie nu e o dovadă că o persoană este sfințită. Sfințirea fulgerătoare nu se poate găsi. Adevărata sfințire este o lucrare zilnică, ce trebuie urmărită o viață întreagă. Acei care se luptă cu ispitele zilnice, biruind pornirile lor păcătoase, și stăruind după sfințenia inimii și a vieții, nu ridică nici o pretenție lăudăroasă de sfințenie. Ei flămînzesc și însetează după dreptate. Păcatul pare în ochii lor peste măsură de păcătos.

Sînt unii care se pretind a fi sfinți, care mărturisesc adevărul, ca și frații lor, și de aceea poate fi greu să faci o deosebire între ei; dar, cu toate acestea, deosebirea există. Mărturia acelor care pretind a avea o astfel de experiență înălțătoare va face ca Spiritul plăcut al lui Hristos să se retragă din adunare, și va lăsa o influență rece asupra celor prezenți, pe cînd, dacă ei ar viețui într-adevăr fără păcat, prezența lor ar aduce pe îngerii sfinți în adunare, iar cuvintele lor ar fi într-adevăr „ca niște mere de aur în panere de argint“.

Vara, cînd privim copacii unei păduri din fața noastră, și toți sînt îmbrăcați cu o mantie frumoasă de verdeață, poate că nu putem deosebi pe aceia care sînt întotdeauna verzi, de ceilalți. Dar cînd vine iarna, și gerul suveran îi strînge în brațele sale, și cînd dezbracă pe ceilalți copaci de podoaba lor de frunze, atunci cei ce sînt totdeauna verzi se deosebesc numaidecît. În felul acesta se petrec lucrurile și cu toți acei care umblă în umilință, neîncrezîndu-se în ei înșiși, ci prinzîndu-se tremurînd de mîna lui Hristos. În timp ce aceia care sînt încredători în sine și se sprijinesc pe

propria lor desăvârșire de caracter, când furtuna cercărilor vine asupra lor, ei își pierd vestmîntul falsei lor neprihăniri, cei cu adevărat neprihăniți, care iubesc pe Dumnezeu din sinceritate și se tem de El, poartă vestmîntul neprihănirii lui Hristos, atît în zile bune cît și în strîmtorare“.

Oricît de mare ar fi deci extazul simțului religios al cuiva, Isus nu va putea locui într-o inimă care nu s-a despărțit de egoism, de viclenie și de spiritul fariseic; nesocotind prin viața practică trăirea Legii divine. Cei ce calcă cu bună știință în picioare Legea cea sfîntă a lui Dumnezeu pot zice: „Eu sînt sfînțit“; dar a fi cu adevărat sfînțit, și a zice numai că ești sfînțit, sînt două lucruri deosebite.

Dacă, pe cînd era pe pămînt, Mîntuitorul a condamnat ceva la ascultătorii Săi, atunci a condamnat egoismul și fariseismul, care se prezenta ca o formă de sfîntire vicleană, falsă, dar în schimb inima era nerenăscută, ca un mormînt mirositor pe deasupra vărui. De aceea, ca un părinte purtător de grijă pentru cei dragi ai Lui, a zis ucenicilor Săi: „Mai întîi de toate să vă feriți de aluatul fariseilor, care este fătărnicia“. Adresîndu-Se apoi direct fariseilor, Domnul le-a zis: „Vai de voi, farisei fătărnici, pentru că voi ați pus mîna pe cheia împărăției lui Dumnezeu, voi nu intrați în ea, dar nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați“. Iar cu altă ocazie le zise: „Pui de năpîrci, curățiți mai întîi partea dinăuntru a blidului“. apoi: „Fătărnicilor, de ce Mă ispițiți?“

A încerca în viață de credincios să îmbraci o astfel de stare, însemnează a te uni cu fariseii de pe vremuri, pentru care

Domnul nu are nici astăzi alte cuvinte. Fariseismul acesta viclean e tot ce poate fi mai condamabil în viața credinciosului. Dacă pentru egoism se zice pe drept cuvînt că este cancerul tuturor virtuților, despre fariseism care este nedespărțit de egoism, se spune de asemenea pe drept, că este egal cu beția sufletului: o stare în care cel cuprins de această patimă a ajuns vrednic de plîns, nemădîndu-și seama de starea sa nenorocită. El nu mai poate cugeta clar, nu mai poate pătrunde tainele înțelepciunii dumnezeiești, e ca și pătimașul de alcool a cărui minte e pururi tulbure și de la care nu te mai poți aștepta la lucruri nobile, la lucruri înălțătoare. O stare pe care toți o deplîng. Iată de ce zicea Isus: „Feriți-vă de aluatul fariseilor care este fătărnicia, sfîntirea falsă.“

Este cu neputință pentru cineva să se bucure de binecuvîntările sfîntirii, cît timp este stăpînit de egoism și lăcomie. Mulți gem sub povara slăbiciunilor trupești din pricina relelor obișnuințe în viață, de care nu vor să se despartă.

SFÎNȚIREA ADEVĂRATĂ ȘI LUCRAREA EI

Sfîntirea adevărată nu se capătă prin ceva magic, misterios sau pe baza unei ceremonii, fapte sau emoții. Ea nu este lucrarea unei zile, sau a unui an, ci a unei vieți întregi. Lupta pentru biruirea eului, pentru sfînțenie și cer, este o luptă de o viață întreagă. Mărturia zicea: „Dar cine va rămîne pînă la sfîrșit, va fi mîntuit“. Fără de o sfortare continuă și o activitate neîntreruptă, nu poate fi vorba de orientare în viața de sfîntire și nici de dobîndirea cununei de biruitor.

Sfîntirea adevărată este o lucrare zilnică. „Dacă dorim a ne forma un caracter bine primit de Dumnezeu, atunci trebuie să ne lucrăm niște deprinderi drepte în viața noastră religioasă. Rugăciunea zilnică și trăirea neprihănită sînt tot atît de trebuincioase pentru creșterea în har și pentru viața spirituală însăși, cum este hrana pămîntească pentru bunul mers trupesc. Trebuie să ne deprindem a înălța adesea cugetele noastre în rugăciune către Dumnezeu. Cînd spiritul nostru rătăcește, trebuie să-l întoarcem înapoi; prin sfortări stăruitoare, ne vom face aceasta ca o obișnuință. Nici o clipă nu putem fi siguri dacă ne despărțim de Hristos. Noi putem avea prezența Sa, care să ne însoțească la orice pas, dar numai prin împlinirea rînduieiilor puse de El“.

Pavel nu se dă înapoi ca să scoată în lumină, la orice ocazie potrivită, însemnătatea sfîntirii biblice. El zicea: „Știți, în adevăr, ce învățături v-am dat prin Domnul Isus. Voia lui Dumnezeu este sfîntirea voastră“. „Astfel dar, prea iubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, cu frică și cu cutremur, nu numai cînd sînt eu de față, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea. Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cîrtire și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu...“

El porunci lui Tit să învețe biserica, spunîndu-le că deși trebuie să se încreadă în meritele lui Hristos pentru mîntuire, totuși harul divin, care locuiește în inimile lor, îi va călăuzi la o îndeplinire credincioasă a

tuturore datoriilor vieții. „Adu-le aminte să fie supuși stăpînilor și dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun, să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci cumpătați, plini de blîndețe față de toți oamenii... Adevărat este cuvîntul acesta, și vreau să spuie apăsate aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dinții în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni!”

Sf. Apostol Pavel caută să întipărească în mintea noastră faptul că, iubirea este temelie oricărui serviciu primit înaintea lui Dumnezeu, cum și coroana harului creștin; și că numai în sufletul în care domnește această iubire, locuiește pacea lui Dumnezeu. El scrie: „Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blîndețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și dacă unul are pricină să se plîngă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai pe sus de toate, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvîșirii. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpînească în inimile voastre, și fiți recunoscători. Cuvîntul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cîntări de laudă și cu cîntări duhovnicești, cîntînd lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră. Și orice faceți, cu cuvîntul sau cu fapta, să faceți totul în Numele Domnului Isus, și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl”.

„Mulți dintre cei ce năzuiesc cu sinceritate după sfințirea inimii și curăția vieții par tulburați și descurajați. Ei privesc fără încetare la ei înșiși, și se jelesc pentru lipsa lor de neprihănire; și pentru că n-au credință, ei simt că nu pot cere binecuvîntarea lui Dumnezeu. Aceste persoane socotesc în chip greșit sfințirea, ca fiind una și aceeași cu sentimentul. Ei trec cu vederea simplitatea credinței adevărate, și aduc astfel un mare întuneric asupra sufletelor lor. Ei trebuie să-și abată cugetul de la ei înșiși, să cugete la bunătatea lui Dumnezeu, și să-și repete făgăduințele Sale, și apoi să creadă în chip simplu că El Își va împlini cuvîntul. Noi nu trebuie să ne sprijinim pe neprihănirea noastră, ci pe făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă ne căim de călcările Legii Sale, săvîrșite în trecut, și ne hotărîm să-I dăm ascultare pe viitor, atunci să credem că Dumnezeu ne primește și ne iartă păcatele pentru Numele lui Hristos. Întunecare și descurajare vine cîteodată asupra sufletului și amenință să ne covîrșească, dar nu trebuie să ne pierdem încrederea.

„Aceia care pretind a fi sfințiți, dar n-au nici o dorință de a cerceta Sfintele Scripturi, sau de a se lupta cu Dumnezeu în rugăciune, pentru a dobîndi o înțelegere mai lămurită a adevărului biblic, nu știu ce însemnează adevărata sfințire.”

Daniel vorbea cu Dumnezeu. Cerul sta deschis în fața lui. Dar înalta cinste arătată lui era urmarea umilinței și a cercetării lui serioase. Toți cei ce cred din inimă Cuvîntul lui Dumnezeu, vor flămînzi și înseta după cunoștința voinței Sale. Dumnezeu este autorul adevărului. El luminează price-

peră întunecată, și dă minții omenești putere ca să cuprindă și să înțeleagă adevărurile descoperite de El”.

Luînd pe Isus ca model al vieții noastre în credință, trebuie să biruim rînd pe rînd defectele și patimile caracterului nostru.

„În caracterul cuiva poate să fie defecte vădite, dar cînd ajunge un adevărat ucenic al lui Isus, puterea harului dumnezeesc face din el o făptură nouă. Iubirea lui Hristos îl preschimbe și-l sfințește. Dar cînd aceia care pretind a fi creștini, nu ajung prin religia lor să fie mai buni bărbați și mai bune femei în toate împrejurările vieții lor, — ca niște vii reprezentanți ai lui Hristos, — atunci nu sînt ai Lui”.

„Meditînd cu răbdare și cu încredere umilită la Isus, care a fost străpuns pentru fărădelegile noastre și care a purtat durerile noastre, vom putea învăța să călcăm pe urmele Sale. Privind mereu la El, vom fi preschimbați în asemnarea Sa divină. Și cînd această lucrare va fi săvîrșită în noi, atunci nu vom mai pretinde că sîntem drepti prin noi înșine, ci vom înălța pe Isus Hristos, și vom sprijini sufletele noastre nepuțințioase numai pe meritele Sale”.

Cînd El a fost pe pămînt ne-a zis: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine”. Ioan 5, 39. Studiați Scripturile cu rugăciune. În cuvîntul lor, în Legea lui Dumnezeu și în viața lui Hristos, vi se arată marile principii și reguli de sfințenie, acea sfințenie „fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. Ebrei 12, 14.

Trebuie să ajungem a cunoaște pe Domnul mai bine și

a dobândi o mai deplină înțelegere a adevărurilor veșnice. Frumusețea sfințeniei trebuie să umple inima copiilor lui Dumnezeu; iar pentru ca aceasta să se poată realiza, trebuie să ne rugăm, ca Dumnezeu să ne descopere lucrurile cerești.

„Părtășia de bunăvoie cu Hristos în suferințe și moarte de cruce este poarta de intrare în viețuirea cu Hristos. Singura noastră nădejde în ce privește scăparea din păcat, în vederea sfințeniei și a unei vieți veșnice, constă în legătura cu Hristos, și această legătură este săvârșită numai la cruce. De aceea crucea este miezul planului de mântuire; căci „atît cei răscumparați cît și ființele care n-au căzut vor afla în suferințele lui Hristos izvorul științei și cîntecului lor“.

Urmările rămîinerii în Hristos nu pot fi îndeajuns de prețuite. Ucenicul iubit scrie: „Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“.

Dumnezeu trimise pe Fiul Său în lume spre a mîntui pe păcătoși. El dădu cea mai deplină asigurare că Isus mîntuiește pe poporul Său de păcatele sale. Cît de rău și de neplăcut este de a te afixa că ești copilul Său, și apoi să te dovedești un „mîncinos“ prin trăirea în păcate cunoscute și continui. Aceasta este o adevărată tăgăduire fățișe a lui Hristos.

„Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă“.

„Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da.

„Și acum, copilașilor, rămîneți în El, pentru ca atunci cînd Se va arăta El, să avem îndrăzneală, și, la venirea Lui, să nu rămînem de rușine“.

În această experiență de rămînere în El stă biruința noastră zilnică asupra păcatului, posibilitatea noastră de a înainta spre mărirea Lui, succesul nostru nemărginit în rugăciune cum și asigurarea noastră de a fi gata să întîmpinăm pe Mîntuitorul Hristos la revenirea Sa în mărire.

ROADELE ADEVĂRATEI SFINȚIRI

Cea mai bună dovadă a faptului că cineva a ajuns să trăiască o viață de adevărată sfințire, nu sînt nici pretențiile, nici vorbele, nici părerile personale, așa cum ne ispitește firea nerenăscută a crede, ci în renașterea noastră la care a lucrat Duhul lui Hristos, în deplină colaborare cu accețiunea și voiața noastră.

Această lucrare, despre care profetul zice, „vă voi lua inima de piatră și vă voi da o inimă de carne, ascultătoare, nobilă, blindă, sfințită, renăscută, ne va da posibilitatea ducerii sfințirii pînă la capăt, cu dispreț, față de păcat, dorind ca Dumnezeu păcii să sfințească teameinic în noi și duhul nostru și trupul nostru și cugetul nostru.

În locul patimilor și înclinațiilor spre păcat, care pînă azi stăpîneau inima nerenăscută, aceasta va fi călăuzită de un cu totul alt spirit, și anume de acela de care au fost călăuziți bărbații credinței care în această privință ne pot fi exemple. Astfel ei ne pot sta ca pilde și ca dovezi puternice că sfințirea adevărată nu este o ficțiune, ci un lucru real, la care se poate ajunge și care este atît de necesar pentru credincios, încît fără el nădejdea lui rămîne doar o dorință. Urmăriți pacea și sfințirea, a ajuns să zică Pa-

vel la sfîrșitul vieții lui, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul. Biblia descrie o mulțime de exemple ale bărbaților ce au trăit experiența această. Astfel, îl avem pe Daniel, pe Iosif, pe Samuel, pe Moise, pe Ioan, pe Timotei, pe Pavel și alții. Ei ne sînt dovada puternică a realității transformării, renașterii, lucrării adevăratei sfințiri în inima credinciosului.

Modelul suprem al desăvîrșirii rămîne Isus, despre care Sf. Apostol Pavel zice, să ne uităm țintă la desăvîrșitorul credinței noastre adică la Isus.

Privind el însuși la Isus, Pavel a putut spune: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine, și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu, iar mai apoi către coreligionarii săi, Apostolul Pavel zicea: Hristos în voi... iată nădejdea slavei. Inima lui ajunsese ca să trăiască adevărata sfințire ca un rod perpetuu. El făcuse experiența în propria lui viață și văzuse că sfințirea adevărată în inimă influențează viața spre înnobilare și aduceerea de roade vrednice de împărăția lui Dumnezeu. Aceste roade nu vor fi aduse în urma unor eforturi chinuitoare și în ocazii speciale, ci ele vor fi atît de naturale și normale pe cît sînt de naturale și normale roadele aduse de un pom bun care face roade bune, nu în urma unor eforturi chinuitoare, ci el le produce bune normal, altfel nu poate. Sfințirea, schimbarea și înnobilarea inimii este primul rod al adevăratei sfințiri.

Dacă inima credinciosului a fost înnoită prin Spiritul Sfânt, viața lui dă mărturie despre aceasta. Deși noi înșine nu putem face nimic întru schimbarea inimii noastre, ca să ajungem în deplină armonie cu Dumnezeu, deși nu trebuie să ne încredem în noi înșine și în propriile noastre fapte bune: totuși viața noastră e martoră, că harul lui Dumnezeu locuiește în noi. Se va observa schimbare în caracterul nostru, în obiceiurile și preocupările noastre. Deosebirea, între ce am fost și ce sîntem, va fi clară și bine trasată. Caracterul se arată, nu prin faptele bune sau rele de la anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în faptele și cuvintele noastre zilnice.

Nu există dovadă de adevărată pocăință, dacă nu se văd fapte de schimbare a inimii și îndreptarea vieții. Dacă își îndeplinește făgăduințele, dacă dă înapoi ceea ce a răpit, dacă își recunoaște și mărturisește păcatele, dacă iubește pe Dumnezeu și pe semenii săi: păcătosul poate fi sigur atunci, că a trecut din moarte la viață.

O dată ce inima a fost cu adevărat sfințită se vor da pe față mărețele și nobilele roade ale adevăratei sfințiri căpătate prin cunoașterea vieții lui Hristos în locul vieții pătimase, nesfințite, nerenăscute.

Abnegația, jertfirea de sine, dărnicia, bunătatea, dragostea, răbdarea, tăria morală și satornicia creștină vor fi roadele zilnice, aduse de aceia care viețuiesc cu adevărat în legătură cu Dumnezeu. Faptele lor poate nu sînt trîmbițate în lume, dar ei duc zilnic lupta personală cu cel rău și cîștigă biruințe prețioase asupra ispitei. Voturile solemne se reinnoiesc, și se păstrează prin tăria cîștigată prin rugăciune serioasă și printr-o veghere neîntreruptă. Entuziasmul înflăcărat nu poate întrezări luptele lăuntrice ale acestor lucrători tăcuți; dar ochiul Aceluia, care vede tainele inimii, cercetează și privește cu mulțumire la orice efortare făcută în umilință și blîndețe. E necesar un timp de cercare spre a descoperi aurul curat al iubirii și al credinței în caracter.

Cel mai prețios rod al sfințeniei este harul blîndeții. Cînd

acest har ține frînele sufletului, felul omului de a fi e prelucrat de influența sa. Adevărata blîndețe îmblînzește și supune inima, și dă minții destoinicie ca să-și întipărească bine cuvîntul. Vorbirea celor blînzi nu este niciodată plină de îngîmfare. Ca și copilul Samuel, ei se roagă: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă“.

Ajuns aci, adevăratul credincios va fi de cel mai real folos pentru cei din jurul său, va fi lumină, sprijin și îmbărbătare în cele nobile, curate și sfinte.

Hristos trăiește acum în el și prin el, viața lui este contopită cu a Mintuitorului său. Patimile mădularelor sale au fost răstignite, și înlocuite cu roade demne de numele său și de nădejdea sa. El trăiește prin Hristos, și așteaptă împlinirea nădejzii de veacuri a credincioșilor, arătarea Lui și părțasia cu El în slavă. Urmăriți deci pacea între voi și sfințirea fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

I. DĂNEȚIU

O ANIVERSARE DE SEAMĂ

8 Martie 1910 — 8 Martie 1960

Au trecut 50 de ani de la data cînd la Copenhaga, la propunerea Clarei Zetkin, ziua de 8 martie a devenit ziua internațională de solidaritate și luptă pentru emanciparea femeilor, pentru drepturi, pentru pace.

De mii de ani, anotimpul primăverii a fost pentru omenire simbolul renașterii naturii, al vieții. Și poate că atunci cînd s-a propus ca una din zilele primăverii să fie proclamată zi internațională de solidaritate și luptă a femeilor, s-a ales acest anotimp ca simbol al trezirii la viață a femeilor lumii, al renașterii demnității lor, călcată în picioare secole de-a rîndul.

Drumul parcurs în acești ani, a fost drumul luptei și al biruințelor înregistrate în atingerea acestor deziderate:

Emancipare !

Drepturi egale !

Pace !

În cele două războaie mondiale ce au avut loc în acest răstimp, mamele au simțit în mod deosebit grozăviile lor. Ca soții, și-au pierdut soții pe cîmpurile morții, ca mame și-au pierdut fiii creșcuți la sîn. Surusul de pe buzele lor le-a fost furat. Greutățile inerente acestor calamități sociale, le-au îndirjit. Le-au unit.

În cei 50 de ani care au trecut de atunci, s-a întărit an de an solidaritatea femeilor de pretutindeni. Astăzi femeile din toată lumea au o puternică organizație a lor, Federația Democrată Internațională a Femeilor—F.D.I.F. care grupează în rîndurile ei peste 200.000.000 de femei din 80 de țări.

Cînd peste lume a răsunat chemarea luptei pentru o lume fără lanțuri, fără ruguri și tribunale inchizitoriale, fără exploatare și fără împilarea conștiinței, femeile au pornit și ele la luptă. Au pornit milioane. Muncitoare, țărănci și intelectuale și-au spus cuvîntul lor plin de hotărîre și dîrzenie. Lupta a fost grea. Jertfele n-au lipsit și nici puține n-au fost. Dar rezultatele sînt vizibile.

În Republica Populară Romînă se acordă femeilor drepturi egale cu ale bărbaților. În cap. VII paragraful 83 din Constituție citim : „Femeia, în Republica Populară Romînă, are drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de stat și culturale. Femeia are drepturi egale cu ale bărbatului la muncă, salariu, odihnă, asigurări sociale și învățămînt. Femeile sînt alegătoare (adică au drept de vot), și sînt eligibile, (adică au drep-

tul a fi alese în demnități și funcțiuni de stat, putînd purta răspunderi oricît de însemnate).

Ca urmare a traducerii în fapt a acestor drepturi, în R.P.R. avem 71 femei deputate în Marea Adunare Națională, avem 34.000 femei deputate ale Sf. Populare, avem 60.000 femei învățătoare și instituitoare, avem 2.000 de femei profesori, conferențieri și asistenți, avem peste 4.000 de femei inginere, peste 5.000 femei medici, — adică peste 30% din totalul medicilor — avem peste 5.000 femei decorate cu ordine și medalii, 65 de femei laureate a Premiului de Stat, iar Ana Boghină și președinta Gospodăriei Colective din Păulești, Maria Zidaru, au fost distinse cu titlul de Erou al Muncii socialiste.

În țara noastră numai cu un deceniu și jumătate în urmă mureau anual 100.000 de copii fără a împlini măcar vîrsta de un an. Mamele nu mai au a se teme acum de viața copiilor lor. Peste 2.000 de medici pediatri, ajutați de un mare număr de cadre sanitare medii specializate, veghează pe tot întinsul țării la sănătatea celor mici. Pentru ei funcționează în orașe și sate 320 de creșe, 6.837 grădinițe, 252 de staționare.

Nu se poate vorbi despre femeie și rolul ei, fără a se aminti afinitatea sau strînsa legătură pe care ea o are cu problema păcii. Ea, care veghează cu sacrificiu asupra copiilor, în vederea creșterii lor, nu poate concepe gîndul de a vedea desfășurîndu-se ororile războiului care să-i distrugă odraslele, de asemenea, nici pe soț care este sprîjinul familiei.

În cuvîntul lui Dumnezeu, sentimentul iubirii divine este comparat cu cel al mamei. În Isaia 49, 15 citim : „Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să nu aibă milă de el ?“ Prin faptul că aci cuvîntul este prezentat sub forma de întrebare, rezultă că aceasta este o raritate foarte mare, ca o mamă să-și uite copilul ei. Pentru aceste sentimente alese, de iubire, spirit de hărnicie, abnegație pînă la sacrificiu, de perseverență sau stăruință, adesea foarte istovitoare în îndeplinirea îndatoririlor sale, femeia este prețuită astfel : de soț, lăudată pentru virtuțile ei ; de copii, neuitată pentru iubirea ei deosebită ; Țara o apreciază și o răsplătește cinstind-o cu titluri de onoare pentru aportul adus de cetățeană ; iar dacă are și credința creștină, este recunoscută de Dumnezeu ca fiică și moștenitoare a răsplătirilor veșnice.

C. Adv.

Viața credinciosului trebuie să fie în continuă creștere în cele bune, atât pentru binele său, cât și pentru cel al colectivității în mijlocul căreia trăiește. În privința aceasta modelul de viață ne-a fost și ne este Mântuitorul Hristos, despre care apostolul Pavel zice: „Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos Isus, dacă este vreo mângiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndrumare, faceți-mi bucuria deplină și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând. Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus; El măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine însuși, făcându-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat neșpus de mult, și I-a dat numele care este mai presus de orice nume.“

Sfînta Scriptură ne descrie spiritul de jertfire de care a fost animat Domnul Hristos în întreaga Sa lucrare și acelaș lucru se așteaptă și din partea urmașilor Săi. Acelaș spirit, aceeași lucrare, aceeași iubire.

Să ne uităm dar țintă la Desăvîrșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu. Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcatului... pentru ca nu cumva să vă pierdeți

inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre.

Astfel dar preaiubiților, după cum totdeauna ați fost ascultători, duceți pînă la capăt mîntuirea voastră, ca să fiți fără prihană și curați copii ai lui Dumnezeu, trăind potrivit Cuvîntului Vieții.

Negreșit o astfel de țintă în viață, ne va pune în față nevoia unui creștinism practic, care să înlocuiască pentru totdeauna teoria rece sau formalismul din viața credinciosului.

Adîncind importanța acestei probleme în viața dreptcredincioșilor, apostolul Petru la rîndul său adresîndu-se credincioșilor zice:

„De aceea, dați-vă și voi toate silințele, ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrînarea; cu înfrînarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni; căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori, în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos. Dar cine nu are aceste lucruri, umblă cu ochii închiși și a uitat că a fost curățat de vechile lui păcate.“

Numai trăindu-și credința în felul acesta, poate credinciosul să nădăjduiască temeinic la împlinirea făgăduințelor spre care năzuiește.

Orice trăire a vieții de credință care se desprinde de viața practică și de binele celor din jur, nu este decît o mistificare a dreptei și sfîntei credințe. Este o credință care în

cele din urmă se va constata că a fost generată de egoismul firii nerenăscute; care așa cum ne descoperă Scriptura este în dezacord și vrăjmășie cu firea nouă renăscută, și chiar cu voia lui Dumnezeu.

Pentru aceste considerente zice apostolul Pavel că omul lui Dumnezeu este chemat să crească mereu, mereu spre desăvîrșire, în toate privințele, pînă ce va ajunge la măsura desăvîrșirii, la Cel care este desăvîrșit adică Hristos.

Ocaziile sfîrșitului de an, și începutul altuia, sînt pentru noi prilejuri cu totul deosebite de a verifica stadiul credinței noastre. Totodată, putem lua noi hotăriri în inima noastră, pentru ca odată cu începerea noului an să urcăm trepte mai sus întru desăvîrșirea vieții de credință. Un nou an, o nouă viață, mai bună și mai desăvîrșită pe calea credinței, poate constitui pentru noi, o țintă nobilă spre care să năzuim. Să ne aducem aminte de cuvîntul care zice: „nimeni nu va putea ajunge în viață o țintă mai înaltă decît aceea pe care și-a pus-o. Puneți-vă dar, ținte înalte, nobile, și apoi pas cu pas, străduiți-vă pentru ajungerea lor în viața de credință.“

Apostolul Pavel care pătrunsesese adînc în măreția acestui adevăr zice: „Cu privire la felul vostru de viețuire din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poștele înșelătoare și să vă înouiți în duhul minții voastre, și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul... Orice amărăciune, orice iuțime, orice minie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții. Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit, și S-a dat pe Sine pentru noi, „ca un

(continuare în pag. 24)

FILIP SI NATANAEL

Natanael i-a zis: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

Ioan 1,46 p.p.

Era la începutul activității mesianice a Domnului nostru Isus Hristos. În jurul Lui, trei ucenici erau totdeauna gata a urma pe Învățătorul lor, în lucrările ce El le îndeplinea zilnic. Ei cunoșteau familia umilă în care acesta crescuse. Filip care era din Galileia, poate că îl văzuse de nenumărate ori pe fiul lui Iosif, lucrând la tejgheaua de tâmplărie a tatălui Său din NAZARET. Îl văzuse cu siguranță mergând pe străzile Nazaretului, ducându-se sau venind de la lucrul Său. Îl știa cu câtă gingășie se purta față de toți cei cu care El venea în contact și știa că nu admitea să facă nici o preseală în meseria pe care o lucra. Convingerea lui cu privire la Domnul Hristos, și-a dat-o pe față în discuția pe care el o avu cu Natanael când îi spuse: „Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în Lege și prooroci: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif”.

Cineva, remarca cu privire la această expunere a lui Filip, că el a făcut o greșală repetată astăzi, și anume, greșeala — de a vorbi prea mult. Dacă el nu s-ar fi avântat prea departe în cele ce dorea să spună și nu ar fi amintit și de Nazaret, cu siguranță că succesul ar fi fost altul. Amintirea acestui oraș, a trezit însă în mintea cea sensibilă a lui Natanael prejudecăți. Și acesta îl întrebă cu un suris destul de îndoielnic: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

În răspunsul acesta, Natanael nu făcea altceva decât să reflecteze prejudecățile timpului său. Nazaretul și desigur că toată Galileia, era privită de către cei din Ierusalim cu compătimire și cu un spirit de fățarnică superioritate și sfințenie. „Caută și te vei convinge”, spuneau Fariseii și preoții cei mai de seamă, caută și vezi, căci din Galileia nu s-a ridicat nici un prooroc. — Ioan 7,52.

Ierusalimul, centrul educației și religiei Israelului antic, se considera superior Galileii cu vorbirea ei neșlefuită și cu apucăturile ei provinciale. Dacă trebuia să apară un profet al lui Dumnezeu, dacă sosise timpul pentru ca să apară proorocul pe care toată națiunea Iudaică îl aștepta, atunci de unde putea El să vină dacă nu din frumoasa cetate a Ierusalimului, cu minunatul ei templu de marmoră? Dar un profet provincial! Cine putea concepe acest lucru? Un Mesia care să vină din Galileia! Cine L-ar fi primit?

Prejudecata împotriva Nazaretului era foarte puternică. Adevărul, așa cum ni-l înfățișează scriitorii acelei epoci, este acela că NAZARETUL era un orașel care nu era considerat un loc ideal unde să trăiești. Având o frumoasă și pitorească așezare, Nazaretul avea totuși o faimă rea. Natanael, el însuși un cetățean al Galileiei, credea că Nazaretul, nu putea fi locul ideal de unde putea să vină un profet. În toată istoria națiunii Iudaice, nu există nici un raport al vreunui erou sau bărbat cu influență, care să fi ieșit din Nazaret. Și nu odată acest oraș este amintit în V. Testament și în Scrierile lui Iosif Flaviu. De aceia, în momentul în care Filip expuse cu toată sinceritatea convingerea sa lui Natanael, acesta scutură puțin din umeri și spuse: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?”

Dar, trecând peste toate aceste considerațiuni, din Nazaret au ieșit lucruri bune. Prejudecata s-a dovedit greșită și lipsită de succes. Putem socoti trei lucruri bune care au ieșit din Nazaret.

În primul rând din el a ieșit o tânără curată, umilită și gata a răspunde chemării divine. Mama care a înțeles că Fiul ei era în același timp Fiul lui Dumnezeu și care înmagazinase în inima ei, toate cuvintele privitoare la chemarea și lucrarea Fiului ei. Era Maria, mama Domnului nostru Isus Hristos.

Din Nazaret a ieșit un om cinstit — un om al cărui nume era Iosif. El era un meșter, un tâmplar, care-și câștiga piinea cea de toate zilele muncind cu mâinile și uneltele sale. Era un bărbat care prețuia munca, și care a dat fiilor săi educația muncii.

Un alt lucru bun care a venit din Nazaret — a fost un copilăș născut în împrejurări umile, dar care avea să poarte un nume mare.

Din Nazaret, a venit Maria, Iosif și Domnul Hristos.

„Poate ieși ceva bun din Nazaret?” Da! De multe ori cele mai bune lucruri ale religiei apar din locuri umile.

Cine aștepta ca Iosif să se ridice la rangul ce-l avea în Egipt, când el fu vândut ca rob de frații săi pe douăzeci de sicli de argint?

Desigur că nimeni nu poate pretinde că lucrurile cele mai bune vin numai din experiențele triste și dureroase. Nu! Dar am văzut lucruri minunate ieșind din lucruri ce păreau a nu mai avea nici o scăpare. Am văzut că din nepromițătorul Nazaret, au ieșit fluvii de viață, de apă a vieții, care vor curge în veșnicii.

Filip, a dat un răspuns fericit lui Natanael, în fața întrebării lui plină de îndoială. „Poate ieși ceva bun din Nazaret?” El nu polemiză cu acesta. El numai a spus: „Vino și vezi” — Și când Natanael se află în fața Domnului Hristos, el îl găsi așa cum i-L descriesese Filip, ba încă și mai mult. În felul acesta experimentă el, cât de mare bine poate ieși chiar dintr-un neospitalier Nazaret al vieții.

NICULESCU TEODOR

Intruparea lui ISUS

Intruparea lui Isus Hristos în corp omenesc avea un scop bine determinat. El, S-a coborât de sus, din cer, spre a fi „Emanuel“, adică Dumnezeu cu noi; și pe pământul acesta, El ne-a descoperit iubirea fără margini a Tatălui nostru ceresc. El era Cuvântul lui Dumnezeu, gândul lui Dumnezeu, în forma în care putea fi văzut, auzit și observat de aproape. El era adevărata lumină, „care luminează pe orice om venind în lume“. „Și noi am privit slava Lui întocmai ca slava singurului născut din Tatăl“. Ioan 1, 9, 14.

În rugăciunea sa preoțească, Isus S-a rugat pentru ucenicii Săi: „Am făcut cunoscut numele Tău, celor pe care Mi i-ai dat din lume“. Numele Lui era următorul: „Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la minie, plin de bunătațe și credincioșie“. Slava lui Isus Hristos pe care a descoperit-o, era slava iubirii care se jertfește pentru binele și fericirea altora. În lumina ce pornește de la Calvar se va înțelege că legea iubirii ce se jertfește, este legea în puterea căreia are viață atât cerul cât și pământul. Iubirea care pornește de la Dumnezeu, este

iubirea „care nu caută ale sale“ și că în Acela care s-a umilit și a fost blind și smerit cu inima se manifestă caracterul Tatălui nostru ceresc.

„Deși păcatul a mințit opera desăvârșită a lui Dumnezeu, inscripția rămâne. Până acum creațiunea încă mai proclamă gloria Celui Preainălțat. Nu există altceva, afară de suflul egoist al păcătosului, care să trăiască pentru sine; nici o pasăre care spintecă văzduhul, nici un animal care se mișcă pe pământ, ci totul servește spre binele altora. Nu există frunză în pădure, nu există firicel de iarbă care să nu aibă lucrarea sa de făcut. Orice copac, orice tufiș, oricare frunză revărsă elementul acela dătător de viață fără de care n-ar putea să trăiască nici omul, nici animalele; la rândul lor, omul și animalele ajută ca pomul, tufișul și frunza să poată trăi. Florile respiră frăgezime și dăruiesc frumusețea lor pentru fericirea omului. Scarele răspîndește lumina lui și produce voie bună în tot locul unde pătrunde. Oceanul, el însuși izvorul izvoarelor și al fîntinilor, primește fluviile și riurile întregului pământ, dar primește ca să dea. Aburii care se ridică din sinul lui cad în

formă de ploaie și umezesc pământul făcîndu-l să încondească și să odrăzlească“.

Cu deosebită bucurie oștile cerești așteptau să aducă lumii minunata veste a nașterii lui Isus Hristos. Deși mielul de jertfă era sacrificat în fiecare zi la templu, nu se observa nici o pregătire pentru primirea Lui. Păstorilor însă temători de Dumnezeu, care păzeau turmele pe cîmpiile Betleemului, care vorbeau și se rugau pentru venirea Mîntuitorului făgăduit, li s-a arătat un înger al Domnului care le-a adus la cunoștință că în cetatea lui David S-a născut un Mîntuitor care este Hristos Domnul. Aceste cuvinte de speranță au umplut de bucurie inima umililor păstori. Venise Mîntuitorul lui Israel! Îndată întunecul a fost împrăștiat de lumina strălucitoare a oștilor cerești. „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească laudînd pe Dumnezeu și zicînd: 'Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ!'“

Isus Și-a petrecut copilăria și tinerețea în cetatea Nazaret. Descrierea copilăriei și a tinereții Lui este scurtă, dar plină de însemnătate: „Iar pruncul creștea și se întărea; era plin de înțelepciune, și harul lui Dumnezeu era peste El“. Mai departe raportul Sf. Scripturi spune: „Și Isus creștea în înțelepciune, în statură și era tot mai plăcut înaintea lui Dum-

nezeu și înaintea oamenilor". Luca 2, 40, 52. Minteia Lui vioaie și înțelepciunea Lui deosebită arătau că El primea învățatură nu numai în casa părintească, dar și direct de la natură și de la Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

„Purtarea lui Isus în copilărie era foarte atrăgătoare. Mîinile Lui erau gata să dea ajutor și să servească pe oricine. Sufletul Lui era stăpînit de o răbdare pe care nimic nu o putea tulbura, de o iubire pentru adevăr care niciodată n-ar fi sacrificat cinstea. Tare ca stîncă în ce privește principiile, viața Lui se revărsa în valuri de fapte pline de iubire și de o neegoistă curtenie“.

Cunoștințele despre Dumnezeu și planul de mîntuire le-a primit de la mama Sa, din marea bibliotecă a lucrărilor create de Dumnezeu și de pe pergamentele cărților V. Testament. El a studiat viața plantelor, viața animalelor și viața omului. Despre El se spune că avea o singură țintă în viață și anume, să trăiască în așa fel ca să poată face pe alții fericiți. Învățăturile date de El la vîrsta maturității Sale erau presărate cu exemple și parabole pe care le lua din cartea naturii. De aici scotea El bogate învățături pentru ilustrarea celor spirituale și veșnice. În cercetarea lucrărilor lui Dumnezeu era ajutat de Duhul Sfînt și de îngeri cerești. La fel stau lucrurile și cu noi. Cînd căutăm să cunoaștem pe

Dumnezeu din Cuvîntul Său, sîntem ajutați cu înțelepciune de sus, mintea noastră devine mai ageră, iar caracterul se face mai bun și mai nobil. Cînd ne uităm cu băgare de seamă la lucrările lui Dumnezeu, inima noastră este umplută de admirație și de un respect sfînt; și sîntem animați de sentimente de adorare față de El. Legătura cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii face să crească puterile intelectuale și morale, iar cînd cultivăm gînduri asupra lucrurilor spirituale, se întăresc și puterile spirituale.

„Viața lui Isus a fost în deplină armonie cu Dumnezeu. Cînd a fost copil, a gîndit și a vorbit ca un copil; dar nici o umbră de păcat n-a mînjit chipul lui Dumnezeu care era în El. Cu toate acestea n-a fost lipsit de ispite. Isus a fost pus în locuri unde caracterul Lui putea să fie ispitit. El trebuia să vegheze neconținut, pentru a putea rămîne curat. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, ca să ne poată fi un exemplu în copilărie, tinerețe și maturitate“.

„Părinții lui Isus erau săraci, trebuia să muncească în fiecare zi. El știa ce e sărăcia, răbdarea și sacrificiul. Viața aceasta l-a fost un adăpost. În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie care să invite ispita. Nu existau ceasuri fără de lucru, care să dea ocazie la legături strică-

toare. Pe cît mai mult cu puțință El închidea ușa în fața ispitorului. Nici cîștigul, nici plăcerea, nici laudele, nici muștrările, nu-L puteau face să consimtă la ceva rău. Era înțelept ca să observe răul, și puternic pentru a-i rezista“.

CREDINCIOȘIE ÎN MUNCA

Nu numai în cele spirituale, în cele divine, Isus ne-a fost un bun exemplu, dar și în cele vremelnice, în ocupațiile de toate zilele, putem învăța de la El. El era credincios în studiul naturii, de unde scotea învățături folositoare, era sîr-guincios în cercetarea cărților sfînte de unde putea să cunoască pe Dumnezeu, păstra legătura cu cerul prin rugăciune, dar nu era mai puțin credincios în îndeplinirea lucrărilor manuale.

„Isus a trăit într-o casă țărănească și a îndeplinit voios și credincios partea Sa de muncă pentru întreținerea familiei. El fusese Conducătorul cerului, și îngerii trăiseră clipe fericite împlinind cuvîntul Lui; Acum, El era un muncitor, un fiu ascultător și iubitor. El a învățat o meserie, și cu mîinile Sale a lucrat în atelierul de dulgherie împreună cu Iosif. Îmbrăcat în haine simple de lucrător, mergea pe străzile tîrgușorului Nazaret, ducîndu-Se și întorcîndu-Se de la lucrul Său umil. El nu a folosit puterea Lui dumnezeiască pentru a-și ușura poverile sau munca.“

În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel, și mintea și corpul Lui au crescut. El n-a folosit cu nepăsare puterile Sale corporale, ci le-a folosit așa ca să fie păstrate în sănătate și să poată face totul foarte bine. El nu voia să facă greșeli nici în ce privește lucrul cu uneltele. Era tot așa de desăvârșit ca lucrător cum era desăvârșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvârșit, și că o astfel de lucrare ne face cinste. Exercițiile care deprind miinile să fie folositoare deprind pe tineri să ducă parte din poverile vieții, dau putere corpului și fac să crească toate însușirile. Fiecare să găsească ceva de făcut, care să-i aducă și lui un folos și să fie binecuvîntare și pentru alții. Dumnezeu a dat munca spre a fi o binecuvîntare, și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții.

„În tot timpul vieții Sale, Isus a fost un harnic și statornic lucrător. El se aștepta la multe; de aceea încerca multe. După ce a intrat în lucrarea Sa, El a zis: „Cît este ziuă trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate să lucreze“. Isus nu S-a dat înapoi de la griji și răspunderi cum fac mulți care își dau numele că sînt urmași Lui. Tocmai pentru că ei caută

să se ferească de aceste lucruri, mulți sînt slabi și lipsiți de succes. Ei pot să aibă anumite însușiri bune și plăcute, dar sînt lipsiți de energie și aproape nu sînt buni de nimic, cînd e să dea piept cu greutățile sau să treacă piedicile. Prin aceeași metodă folosită de Hristos, trebuie să se dezvoltă și în noi hotărîrea și energia, soliditatea și tăria de caracter. Și harul dat Lui ne va fi dat și nouă“.

ÎN VIAȚA SA PUBLICĂ

Ajuns la vîrsta maturității, înainte de a începe lucrarea Sa publică, Isus primi botezul de la Ioan. Îndată ce a ieșit din apa Iordanului El s-a plecat în rugăciune pe malul rîului. În fața Lui se deschidea un cîmp vast de activitate și o eră însemnată. Acum se afla pe o scenă de activitate mult mai largă și începu a lupta cu cel rău — lupta pentru care El venise pe lume. Ca Fiul al omului, devenind una cu noi, Isus trebuia să poarte povara păcatelor și a blestemelor. El, Cel fără de păcat trebuia să sufere ocară păcatului. Iubitul de pace trebuia să fie la un loc cu cearta, adevărul să se afle în mijlocul minciunii, neprihănirea în mijlocul ticăloșiei. Pentru El fiecare păcat, fiecare neînțelegere, fiecare plăcere murdară pe care o adusesese neascultarea de Dumnezeu, era o tortură.

În rugăciunea Sa fierbinte El ceru de la Tatăl Său putere

să biruiască răul și să sfărîme lanțurile lui Satana cu care îi ținea în robie. Cerurile s-au deschis și Duhul Sfînt, în chip de porumbel, S-a pogorît asupra Lui, iar din cer s-a auzit un glas care zicea: „Acesta este Fiul Meu în care Îmi găsesc toată plăcerea Mea“. Aceste cuvinte de recunoaștere din partea cerului au fost date ca să inspire credință în inima celor de față și pentru ca Isus să fie întărit în vederea misiunii pentru care venise pe lume. Cu toate că El avea să poarte păcatele și vinovăția noastră, glasul venit din cer declarase că este Fiul lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a fost profund impresionat de acea scenă, văzînd cum asupra Lui S-a pogorît slava lui Dumnezeu și auzînd cum S-a rugat pentru un semn de recunoaștere de la Dumnezeu. Duhul Sfînt a venit asupra lui Ioan și cu mîna întinsă spre El a exclamat: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii“. Ioan 1, 29.

Îmbrăcat cu puterea Duhului și cu asigurarea din partea lui Dumnezeu-Tatăl, Isus a pornit să-și aducă la îndeplinire sfînta și în acelaș timp greaua Sa misiune pentru care venise între oameni. El era întocmai cum a recunoscut Nicodem: „Învățătorul venit de la Dumnezeu“. În contactul Său cu oamenii, El a exercitat o influență binecuvîntată, o putere transformatoare, cum nu se mai văzuse pînă atunci. Dintre

toți învățătorii religioși care s-au perindat pe pământ, numai El a înțeles pe deplin sufletul omenesc. Despre El se spune : „Căci nu avem un Mare Preot care să nu aibă milă de slăbiciunile noastre ; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“. „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ispitiți“. Ebr. 4, 15 ; 2, 18. Inima noastră este plină de îmbărbătare la gândul că Isus Hristos cunoaște din experiența Sa proprie, suferințele și încercările noastre. Nimeni altul, afară de El, n-a fost urmărit cu atâta furie de ispită ; nimeni altul n-a purtat o povară atât de grea a păcatelor și durerilor noastre. N-a existat niciodată vreunul care să aibă o mai profundă și mai duioasă compătimire ca El. Fiind El însuși părtaș la viața oamenilor în toate fazele ei, nu numai că putea să simtă, dar să și sufere cu sufletul împovărat, ispitit și încercat.

El trăia învățătura pe care o da altora. Cu iubire, El spunea ucenicilor Săi : „Pentru că Eu v-am dat o pildă ca și voi să faceți cum am făcut Eu“. Eu am păzit poruncile Tatălui Meu. În felul acesta învățăturile Lui au găsit în viața Lui ilustrare și sprijin desăvârșit. Ceea ce învăța pe alții era El însuși, și deci cuvintele Sale nu erau numai expresia experiențelor vieții Sale, ci și expresia caracterului Său sfânt nepătat.

„În fiecare faptură El găsi posibilități infinite. Vedea pe oameni așa cum puteau fi

schimbați prin harul Său. Primindu-i cu încredere, le inspira încredere. Descoperind în El adevăratul ideal, pentru atingerea lui trezea atât dorința cât și credința. Stînd în preajma Lui persoane decăzute și neluate în seamă, El își dădu seama că și ei sînt oameni, și că și ei se străduiau să se facă vrednici de bunăvoința Sa. În numeroase inimi ce păreau moarte pentru orice lucru spiritual se treziră impulsuri noi. Multor deznădăjduiți li se deschise calea unei vieți noi.

În timpul activității Sale pămîntești, Isus a întrebuițat mult timp nu numai pentru a face cunoscut învățăturile Sale, ci și pentru a face bine, a vindeca suferințele trupești. El veni pe lume nu să piardă sufletele celor căzuți, ci să-i mîntuiască din păcat. Oriunde mergea, știrea despre iubirea și bunătatea Sa ajungea înaintea Lui. Ori pe unde trecea, cei vindecați de El urmau să se bucure de sănătate deplină și să întrebuițeze cu folos puterile dobîndite. Mulți se adunau în jurul celor vindecați, să audă chiar din gura lor faptele de iubire și milă săvîrșite de El. Cele văzute și auzite făceau să se nască în inima lor sentimente de iubire și recunoștință față de Isus. Cuvinte de laudă și mulțumire răsuna prin cetățile și satele pe unde El trecuse.

Isus învăța în așa fel pe oameni încît ei simțeau completa Sa identificare cu păsurile și fericirea lor. Sfaturile Sale erau atât de directe, ilustrațiile Sale atât de potrivite,

cuvintele Sale atât de simpatice și plăcute, încît auzitorii Săi erau impresionați. Simplitatea și seriozitatea cu care se adresa celor în nevoie făcea ca fiecare din cuvintele Sale să fie primite cu sfințenie.

Isus a venit pe lume ca să arate că primind putere de sus prin ajutorul Duhului Sfînt, păcătosul poate trăi o viață curată și sfîntă. Cu neobosită răbdare și cu iubire plină de simpatie, El întîmpina pe oameni și le ajuta în nevoile lor. În cuvintele Sale plăcute și atrăgătoare, El izgonea din suflet îndoiala și neliniștea, prefăcînd dușmănia în iubire, și necredința în încredere.

Prin învățăturile date, El a arătat că darurile cerului, ca și aerul și apa sînt oferite deopotrivă tuturor. El a întemeiat o religie fără castă, o religie în care toți trebuie să fie legați într-o frăție sfîntă și să se socotească egali înaintea lui Dumnezeu. Prejudecățile ce predominau pe vremea Lui cu privire la alții de alt neam sau de altă religie au fost combătute, și îngrădirile au fost astfel dărîmate.

Prin venirea lui Hristos cerul ne-a dăruit tot ce a avut mai scump. El este Învățătorul venit de la Dumnezeu, așa cum se exprima Nicodem, El este Marele nostru Preot. Prin învățăturile și exemplul vieții Sale ne-a învățat să cunoaștem pe Dumnezeu și planul de mîntuire. El a venit aici pe pământ ca Fiu al omului, a dus o viață curată și sfîntă și ne-a arătat cel mai bun exemplu de urmat.

M. MANEA

BLINZI

SI SMERITI

Rugăciunea „Tatăl nostru“ se adresează Tatălui nostru care este în ceruri. Mat. 6, 9. Această propozițiune introductivă elimină orice altceva, și recunoaște numai pe Acela căruia trebuie să-I adresăm cererile noastre; căci numai el este adevăratul Dumnezeu. Psalmistul zicea: „Căci Tu, Doamne, Tu ești cel Prea Înalt peste tot pământul, Tu ești Prea Înalt mai pe sus de toți dumnezeii“. Ps. 97, 9. Toate rugăciunile ar trebui să fie adresate „Celui Prea Înalt a cărui locuință este veșnică“. Is. 57, 15. Cînd ne rugăm totdeauna să ne aducem aminte de sfatul celui înțelept care zice: „Nu te grăbi să deschizi gura, și să nu-ți rostească inima cuvinte pripite înaintea lui Dumnezeu; căci Dumnezeu este în cer, și tu pe pământ“. Eccl. 5, 2. Niciodată să nu uităm că Dumnezeu — căruia ne închinăm este deasupra noastră tot atît de sus cît sînt cerurile față de pământ. Niciodată să nu ne adresăm Lui ca fiind egal cu noi, sau ca unuia dintre noi. Psalmi 50, 21.

RUGĂCIUNILE NOASTRE FĂCUTE ACCEPTABILE

Rugăciunea ar trebui să fie adresată mai degrabă Tatălui decît celorlalți membri ai dumnezeirii. Acest lucru nu este indicat numai la începutul cererii din rugăciunea model pe care o studiem, ci este arătat și în învățăturile speciale date de Isus în legătură cu această problemă. El arată că cererile noastre să fie adresate Tatălui în Numele Său. El a spus: „Orice veți cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da“. Ioan 16, 23. La început, ucenicii au adresat toate cererile

lor lui Isus, care era cu ei. Acum, însă, cînd El îi părăsea, și înainte de plecarea Sa, El le dădu instrucțiuni precise unde trebuiau ei să adreseze rugăciunile lor. Pavel repetă aceste instrucțiuni cînd zice: „Mulțumiți totdeauna lui Dumnezeu Tatăl, pentru toate lucrurile, în Numele Domnului nostru Isus Hristos“. Efes. 5, 20.

Tatăl este izvorul tuturor darurilor și binecuvîntărilor vieții (vezi Iacob 1, 17), dar rugăciunile noastre ar trebui să se înalțe la El în Numele Fiului Său. Hristos este Mijlocitorul nostru care mijlocește pentru noi, și Numele Lui dă tărie rugăciunilor noastre, și le face acceptabile înaintea Tatălui. Domnul Isus este veriga de legătură între Dumnezeu și credincios. El așează virtutea propriei Lui dreptăți de partea celui care se roagă, astfel încît, sînt atribuite merite și se dă un miros bine plăcut rugăciunilor noastre. Dacă ne apropiem de Tatăl prin virtutea meritelor lui Hristos, Mîntuitorul ne cuprinde cu brațul Său omenesc, în timp ce cu brațul Său dumnezeesc El prinde tronul Celui Veșnic. În meritele lui Hristos, ca o tămîie plăcut mirositoare în cădelnițele noastre, putem să ne apropiem de Tatăl cu încredere, știind că rugăciunile

noastre sînt primite de El prin lucrarea Mijlocitorului nostru, Isus Hristos.

Deoarece Domnul Isus este Fratele nostru, El ne-a învățat ca atunci cînd ne adresăm lui Dumnezeu să folosim acelaș termen pe care l-a folosit și El, și anume de „Tată“. Fără de moartea ispășitoare a lui Hristos, privilegiul acesta minunat ar fi fost imposibil. Numai o singură dată nu a putut Isus să folosească acest scump cuvînt cînd S-a adresat lui Dumnezeu, și aceasta a fost atunci cînd El trecea prin grozăvia întunericii cel mare de pe cruce. În agonia Sa teribilă El a strigat: „Dumnezeu Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?“ Mat, 27, 46. Ca Substitutor al păcătoșului pierdut, Isus a simțit că orice legătură cu Cerul era întreruptă și că El nu avea dreptul să zică „Tată“. Dar întunericul a trecut și odată cu el și despărțirea cauzată de păcat. El a intrat în somnul morții în brațele Tatălui Său, zicînd: „Tată, în mîinile Tale Îmi încredințez Duhul“. Luca 23, 46. Numai păcătoșul pierdut poate să cunoască chinul lui Isus cînd El Și-a dat seama că păcatul a produs separare între El și Tatăl. Despărțirea temporară de această legătură familiară a zdrobit inima Fiului lui Dumnezeu.

CU INIMA

Numai „fiii“ au dreptul să zică: „Tatăl nostru“. În timp ce credincioșii adesea vorbesc de Paternitatea lui Dumnezeu și de calitatea de frate a credinciosului, astfel de legătură poate fi adevărată numai din punct de vedere al originii adamice, naturală și universală. Dar păcatul a rupt legătura familiară originală, iar păcătosul nu a mai fost recunoscut, a fost desmoștenit de Dumnezeu. Această despărțire a făcut să se piardă dreptul de a numi pe Dumnezeu, Tată. Cei păcătoși devin membrii unei familii străine. Fariseilor, care se lăudau cu calitatea lor de fii ai lui Dumnezeu, Isus le-a zis: „Voi aveți de tată pe diavolul“. Ioan 8, 44. În Matei 13, 38, cei păcătoși sînt numiți „fiii celui rău“; iar în Efeseni 2, 2: „fiii neascultării“.

Numai prin moarte față de păcat cei păcătoși pot să se despartă de vechea familie a lui Adam. Și numai prin nașterea din nou pot ei să intre în noua familie a lui Adam, cu dreptul de a numi pe Dumnezeu Tată al lor și pe Isus, Fratele lor. Această nouă legătură familiară a fost făcută posibilă prin moartea lui Hristos. „Dar pe Acela, care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii“ adică pe Isus, Îl vedem în-

cununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții, pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvîrșească, prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii lor“. Ebrei 2, 9—11.

Textul citat declară că numai aceia care sînt sfințiți sau se sfințesc au dreptul să spună „Tată“ și „Frate“ primului și al doilea membru al Sfintei Treimi. Este un drept, sau un privilegiu care îl au numai aceia care au trecut și trec prin nașterea spirituală. Ioan a declarat despre Hristos că, „tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu“. Ioan 1, 12. „Dreptul, sau privilegiul“, este explicația pentru expresia „putere“. Nu există o altă cale de a intra în familia lui Dumnezeu cu dreptul de a ne adresa lui Dumnezeu ca Tată al nostru. Aceia care nu s-au născut din nou nu au dreptul să se roage Tatălui nostru. Este rugăciunea femeilor și a bărbaților născuți de a doua oară. Este cererea fiilor lui Dumnezeu. Numai aceia au dreptul să o rostească, cărora Tatăl le-a zis așa cum I-a zis lui Isus:

„Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea“. Mat. 3, 17.

Privilegiul de a fi fii ai lui Dumnezeu este atît de mare, iar înălțimea, adîncimea și lărgimea iubirii lui Dumnezeu atît de nemărginită, încît apostolul Ioan nu a putut găsi cuvinte cu care să descrie adorația și bucuria sa. De aceea el face apel la biserică să înțeleagă pentru ei înșiși: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!

Apostolul Pavel, în scrisoarea sa către Romani, arată clar că numai aceia care sînt născuți din Duhul și sînt călăuziți de Duhul au dreptul să se bucure de calitatea de fii ai lui Dumnezeu. „Căci toți cei ce sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sînt fii ai lui Dumnezeu. Și voi n-ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică; ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! Adică Tată!“. Insuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că sîntem copii ai lui Dumnezeu“. Rom. 8, 14—16. Nu este nimic de moștenit de la primul Adam decît o natură păcătoasă, — și „plata păcatului este moarte“. Rom. 6, 23. Totul, inclusiv împărăția și stăpînirea acestui pămînt, s-a pierdut cînd Adam a fost desmoștenit din cauza păcatului. Acest lucru explică declarația Sfintelor Scripturi: „carnea și singele nu poate să moștească Împărăția lui Dumnezeu“. 1 Cor. 15, 50.

Această nouă legătură cu Dumnezeu, de asemenea, a creat și o nouă legătură cu toți aceia care s-au născut din nou. Ei sînt „frații“ noș-

(continuare în pag. 20)

PREOCUPĂRI AGRICOLE

Ne aflăm în plină desfășurare a lucrărilor agricole de primăvară.

Se procedează la însămânțarea tuturor culturilor din epoca I-a și anume: grâul, orzul, ovăzul, secara, mazărea, bobul, linteaa, ș.a.; iar spre sfârșitul lunii, sfecla, năutul și floarea soarelui.

Se pregătește locul și răsadnițele pentru orez, verificându-se puterea de încolțire. Dacă timpul permite, se va face primul plivit al cerealelor de toamnă. Unde este cazul se vor lua măsuri pentru combaterea gândacului ghebos la grâu și cel roșu la rapiță.

În grădina de legume, se seamănă în răsadnițe pătlăgele roșii, ardei și vinete. Se face semănatul ridichiilor în răsadnițe pentru cultura forțată, iar pentru acelaș motiv se plantează spre sfârșitul lunii, răsadul de conopidă.

Se pregătește terenul pentru semănăturile și plantările în câmp.

În livadă, se continuă lucrările de igienă: se scot inelele cleioase, se răzuie scoarța moartă de pe trunchi și crăci groase. Se continuă și termină tăierile de formare a coroanei. Către sfârșitul lunii, se desfac apărătorile contra rozătoarelor.

Acum este luna în care au loc cele mai multe fătări de animale. Deci o deosebită atenție și îngrijire, noilor născuți și mamelor. Animalele să fie rațional folosite la muncă și bine hrănite. Bovinele

și caii se vaccinează contra dalacului.

În aprilie se seamănă cînepa, soia, porumbul, fasolea, etc., și se plantează cartofii. Dacă timpul e bine încălzit, se seamănă bumbacul, meiul, ricinul și uneori — orezul.

Semănăturile de toamnă se plivesc de buruieni. Culturile prășitoare semănate în luna martie se prășesc între rînduri și pe rînd, iar la unele (floarea soarelui, sfecla) se face și răritul.

Se iau măsuri pentru combaterea dăunătorilor. În gră-

dina de legume, se continuă lucrările de îngrijire a răsadurilor. În a doua jumătate a lunii, se seamănă castraveții, dovleceii și pepenii.

Se recoltează unele legume timpurii, ca ceapa și usturoiul pentru stufat, salata, spanacul, ridichiile de lună.

În toate lucrările noastre să fim conștienți de valoarea muncii făcute la timp și binecuvîntarea unui rod bogat ne va răsplăti, ca un rezultat al muncii binecuvîntate de cer.

REDACTIA

MAI SFINT

„Fiți sfinți, căci Eu stnt sfint..“

*Ca să fii mereu mai sfint, și-un model în cele bune,
S-a-ntrupat ca om Isus, a venit cu drag pe lume.*

*Era noapte-ntunecoasă, cînd intră în Ghetsemani
Spre a bea paharul vinei, ce s-a strîns de mii
de ani.*

*El n-a șovăit o clipă, nu s-a dat-napoi nicicum
Și-a băut din plin potirul — Hrist... urcînd al jertfei
drum.*

*Cu sudoare ca de sînge, biciuit la judecată,
Spini pe cap, crucea-n spinare, în dureri spre Tatăl
cătă.*

*Și-a fost greu, cum nu se poate, și amar a fost
paharul,
Și-a sfrîșit dîndu-Și viața, după ce sui calvarul*

*Dar, a treia zi-nviat-a. S-a-nălțat în slăvi senine,
Dînd l-ai Săi jăgăduința, că la ei din nou revine.*

*Învrăjbită a fost lupta, L-a costat atît de mult
Izbăvirea de sub vină, și azi eu să nu-L ascult?*

*El ne-a dat în dar viața-I ca model de viețuire,
S-o trăim cu demnitate, să primim a Lui sfințire.*

I. DĂNEȚIU

Cărțile poetice

ale Vechiului Testament

PSALMI

Psalmii în poezia Biblică formează chintesența poeziei lirice. În profunzimea emoțiilor transmise și înălțimea aspirațiilor inspirate, în complectia lor prezentare a gândurilor și problemelor intime ale sufletului omenesc, în frumusețea și delicatetea lor, iar uneori, în puterea și maiestatea expresiei lor, psalmii constituiesc în complexul Bibliei, pagini de încântătoare poezie sacră. Prin tema lor, psalmii răspund sufletului credincios în căutarea lui după Dumnezeu cel veșnic, hrănindu-l și încântându-l.

PROVERBELE

Forma literară caracteristică a Proverbelor, este —MIASHAI — sau proverbul unit; un simplu cuplet, sau două versuri paralele, exprimând prin comparațiuni extreme ale limbii, un adevăr axiomatic sau un adevăr pe jumătate evident. Forma care predomină este antiteza, sau contrastul și paralelismul. De exemplu:

„În mulțimea vorbelor nu lipsește păcatul;
dar cel ce-și păzește buzele, este un om înțelept“. Prov. 10, 19.

Dar sînt de asemenea numeroase cazuri de paralelism sinonim. De exemplu:

„Inima celui priceput dobîndește știința,
iar urechea celor înțelepți, caută știința“. Prov. 18, 15.

Și un paralelism sintetic:

„Ascultă sfaturile, și primește învățătura,
ca să fii înțelept pe viitor“. Prov. 19, 20.

Acest proverb unit, constituie forma literară a capitolelor 10,22 la 16,33 și se găsește în mod regulat în tot cuprinsul cărții.

Adeseori înțelepciunea Proverbelor, ia forma monologurilor (vezi Prov. 1, 20-33; 7,1 la 8,36); a unui poem asemenea sonetului (vezi cap. 4, 10-19; 9,1-18; 24, 30-34); a epigramelor (vezi cap. 23, 19-21; 26-28, 29-35); și a unui minunat acrostih sau poem alfabetic, poem care încheie cartea — poemul femeiei virtuoză (cap. 31, 10-31). Acesta constă din 22 versete, fiecare începînd cu o literă a alfabetului Ebraic în ordinea succesivă a acestui alfabet.

Astfel, într-o varietate de forme, Proverbele își ating scopul lor și anume de a inspira credinciosului respect față de Dumnezeu, a preamări înțelepciunea, știința, și de a da învățătura în vederea deprinderii virtuților practice.

PLINGERILE

În Ebrește, cartea Plîngerilor, înfățișează o structură poetică unică — sistemul său metric este acela al ritmului — ginah — iar forma sa generală este acrostihul, sau forma alfabetică. În ritmul — ginah — fiecare vers are 5 măsuri, 3 în prima jumătate, iar două în a doua jumătate, dînd aspectul unui lung crescendo urmat de un scurt decrescendo, pe măsură ce durerea atinge punctul ei culminant și apoi se coboară împrăștiindu-se mult mai repede. Uneori întregul poem, este un exemplu (în mare) a ritmului — ginah — în aceea că bocetul urcă în intensitate pînă la apogeul în cap. 3 și apoi coboară mult mai repede spre nivelul de la care a pornit, în cap. 5.

Forma aceasta de acrostih a Plîngerilor este întortochiată. Primul capitol constă din 22 versuri triple, fiecare vers începînd cu literele alfabetului Ebraic în forma lui regulată. Capitolul al doilea urmează aceleași reguli cu o ușoară variație în ceea ce privește ordinea alfabetică. Capitolul al treilea dă litere de acrostih fiecărui vers al tripletului, ca un apogeu al poemului.

Capitolul al 4-lea schimbă grupele ritmului — ginah — cu literele în formă de acrostih numai la începutul fiecărei grupe de versuri.

Capitolul 5 renunță atît la structura acrostihă cît și la aceea a ritmului — ginah — ca și cînd formele literare obișnuite nu mai sînt indicate a exprima durerea scriitorului. Poemul este un model de structură artistică.

CINTECUL LUI SOLOMON

Cîntecul lui Solomon, singura carte a Bibliei care este în totul poezie, în formă de dialog, este un minunat exemplu al unei pastorale orientale. Imaginile grafice ce se desfășoară în succesiuni repezi sînt caracteristice acestui fel de poezie. O înțelegere a naturii figurate a limbajului acestui tip de poezie va fi de mare ajutor în înțelegerea mesajului acestei cărți.

Fără îndoială, că cea mai artistică operă a genului literar Ebraic, este cartea lui Iov. Tema cărții lui Iov, este vechea problemă a suferințelor. Într-o lume creată și susținută de un Dumnezeu drept și bun, de ce trebuie să sufere omul? Într-o formă de povestire de proporții epice, un dialog dramatic încearcă să rezolve problema. Se duce o discuție în trei faze, în care Iov și prietenii săi, se succed în discuție; dar ultima fază sau ciclul rămâne neterminat — argumentul lipsește. Cineva mai tânăr pășește ca și când ar voi el să dea ultima soluție a problemei, dar Dumnezeu intervine întrerupându-l.

Cartea lui Iov este remarcabilă prin umanismul temei, în frumusețea și varietatea descrierii ei, a naturii, a întinderii și plasării acțiunii în cer și pe

pământ, cum și în conștiința prezenței lui Dumnezeu în experiența umană, în profunzimea cercetării latinice a noțiunii mântuirii și realitatea unui Mintuitor.

ECLESIASTUL

Cartea Ecclasiastului, sau — Predicatorului — este lucrarea lui Solomon. Cartea a fost scrisă în ultimii ani petrecuți în condițiile satisfacerii tuturor plăcerilor, când el ajungând la înțelegerea tuturor acestor deșertăciuni, se întoarce la izvorul înțelepciunii. „Și acum, învățând printr-o tristă experiență din nebunia acestei vieți, dorința sa arzătoare a fost să salveze pe alții, de a nu mai face o astfel de experiență amară, cum a făcut el“.

D. POPA

Dacă știți aceste lucruri

În noaptea în care a fost trădat, Domnul Isus Hristos, S-a plecat în fața ucenicilor Săi geloși și egoiști și cu mâinile Sale prețioase, le spălă picioarele. Acesta a fost supremul apel al Cerului adresat inimilor lor, la care toți au răspuns, în afară de Iuda.

A crescut cu ceva natura umană din acea noapte din camera de sus? Sînt inimile din sec. al XX-lea, mai puțin susceptibile față de mîndrie, de neînțelegere și ambiție decît erau a celor de acum 1900 și ceva de ani? Credeți că nu, căci altfel, Domnul nostru Isus Hristos nu ne-ar mai fi transmis actul umilinței adăugînd: „Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți“. Ioan 13, 17.

Care sînt unele din binecuvîntările primite prin acest act al umilinței? Primul și cel mai de seamă este faptul că însuși Domnul Isus Hristos este prezent. „Tocmai la aceste întocmiri ale Sale, Hristos se întîlnește cu ai Săi și le dă puteri prin prezența Sa“. El este prezent pentru a redresa gîndirea noastră, „pentru

a schimba curentul gîndurilor ce aleargă pe drumurile egoismului“.

El vine, de asemenea, a ne invita să lăsăm la o parte diferențele ce uneori despart pe frați. „Harul împlinzitor al lui Hristos pătrunde în fiecare suflet și iubirea lui Hristos atrage inimile într-o fericită unire. Ce moment suprem este atunci cînd cu mîndria înfrîntă, noi ne plecăm cu o dragoste frățească pentru a servi pe aproapele nostru. Ce privilegiu pentru mâinile noastre, de a lua locul mîinilor Mintuitorului.“

Și prin acest serviciu, speranța noastră în revederea Domnului Hristos se mărește. Isus zice: „De acum încolo nu voi mai bea din acest rod al viței, pînă în ziua cînd îl voi bea cu voi din nou în Împărăția Mea“. Mat. 26, 29.

În timp ce ne împărtășim din pahar, noi sîntem chemați a privi cu nerăbdare la acea zi ce stă să vină, cînd Domnul Hristos va sta cu noi la masa Tatălui.

A. PĂLAȘAN

Necrolog

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!... ei se vor odihni de ostenețile lor, căci faptele lor îi urmează“.

Apoc. 14,13

La 2 martie a.c. ne-a sosit trista veste a încetării din viață, la domiciliul său din Pitești, a fr. Scarlat D. Popa, pastor-pensionar al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din R.P.R.

Organizațiile Bisericii, Uniunea și Conferința Muntenia, în cadrul căreia a activat în ultimul timp, au luat măsuri ca să cinstească memoria acestui slujitor al Evangheliei, care și-a terminat alergarea. Deși ar fi dorit să mai activeze, să mai lucreze pentru Isus Hristos și pentru semenii săi pe care i-a iubit nespus de mult, totuși o grea și nemiloasă suferință a curmat mersul activității și în cele din urmă a curmat și mersul vieții sale.

El a adormit în Isus, liniștit și plin de o pace senină ce se putea citi pe fața lui neînsuflețită. Lângă el, într-o permanentă veghe a stat tovarășa lui de viață, sora Stana S. Popa, care i-a fost ajutor și

sprijin la fiecare pas în toți cei 47 de ani ai vieții lor împreună.

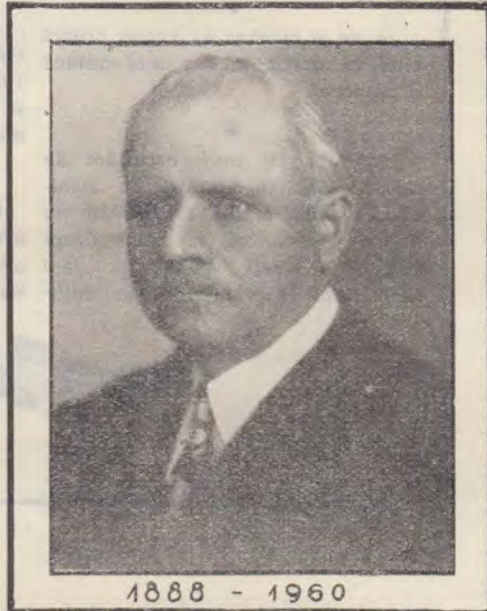
Ceremonia înmormântării, a avut loc în ziua de 4 martie a.c. în orașul Pitești. Din partea Uniunii de Conferințe a vorbit cel ce semnează aceste rânduri, iar din partea Conferinței Muntenia, Alexe Constantin, președintele Conferinței și Iorga Ignat, Consilier.

Adunați în jurul mormântului deschis, după ce au fost rostite cuvinte de încurajare și încredințare în făgăduințele cerului, toți cei prezenți împreună cu familia îndurerată, ne-am despărțit de iubitul nostru frate și conlucrător Scarlat Popa, cu dorința sinceră de a ne revedea în marea

reața zi a învierii dreptilor, la marea de cristal, pentru a fi pururi împreună.

I. TACHICI

Secretar al Uniunii de Conferințe al Cultului Creștin A.Z.S. din R.P.R.

IN MEMORIAM

(Nu voi uita)

Și-a-ntins suflarea morții
Asupra-ți a sa boare,
Și inima-ți de-acuma
Să bată a-ncetat...

S-au năpustit din piscuri
În suflet uragane,
Și bintuie tempesta,
Și-i totul innorat.

Te-am așezat cu mina-mi
În sinul terrei mame,
Și florile speranței
Zdrobit le-am presărat,

Ți-am admirat mult chipul
Senin și plin de pacea
Unei vieți cinstate
Și-un suflet împăcat.

Ai fost de uragane
Bătut viața-ntreagă
Și-n moarte,

Izbită de urgie;
Ai fost supus durerii,
Dar ca și stîncea-n valuri
Nădejdea-ți,

fosta-i stîncă,

și morții!

Stîncea-a stat!

S-au năpustit din piscuri
Asupra-mi uragane,
Și biciuie tempesta
Urgiei, val de val,

Nu voi uita vreodată
Că-n clipa despărțirii,
Ne dat-am întîlnire
La marea de cristal.

D. POPA-TICU

BLINZI ȘI SMERIȚI CU INIMA

(urmare din pag. 15-a)

tri, cu aceleași drepturi și privilegii ca ale noastre. Împreună noi zicem: „Tatăl nostru care ești în ceruri“. Aceasta ne așează sub cea mai solemnă și sfântă obligație unii față de alții, — față de toți membrii familiei lui Dumnezeu. Semenii noștri au devenit frații pe care ar trebui să-i iubim ca pe noi înșine.

Adesea când este un singur copil în familie, acesta devine egoist. Prea mulți dintre noi ne purtăm ca și cum am fi singurul copil în familia lui Dumnezeu. Sintem, de asemenea, în primejdie de a cădea în altă extremă și să ne purtăm ca și cum am fi orfani. Cineva zicea: „Lucrul cel mai de disprețuit este de a îngenuchia și a zice ‚Tatăl nostru‘ și apoi să te ridici și să trăiești o viață de orfan“. Chiar înainte de înălțarea Sa, Isus a spus ucenicilor care erau întristați: „Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi“. Ioan 14, 18.

Privilegiul de a fi fiu nu poate fi înțeles și apreciat pe deplin de creștini pînă ce acceștia nu vor ajunge să trăiască înfăptuirea făgăduințelor veșnice, date lor de Dumnezeu Tatăl. La fel cei păcătoși nu pot ști ce au pierdut respingînd adevărul, pînă cînd pri-

Din cugetările lui Aristotel

„Mi se pare că e mai puternic cel care își învinge poftetele decît cel care își învinge dușmanii: în adevăr, lucrul cel mai greu este să te împingi pe tine însuși.“

„Sărăcia duce lipsă de multe; lăcomia nesătulului, de toate.“

„A nu fi cuprins de rușine atunci cînd ai greșit, e cea mai adîncă depravare“.

„Aproape cu toții, ascultăm de cei ce sînt îngăduitori cu slăbiciunile noastre și-i considerăm nu numai binevoitori, ci chiar drept singurii bărbați adevărați; le-o luăm însă în nume de rău celor

care încearcă să ne readucă la o judecată sănătoasă“.

„Cea mai mare onoare constă nu în a te folosi de anumite onoruri, ci în a fi socotit vrednic de ele“.

„Unii oameni sînt așa de zgîrciți, ca și cînd ar fi să trăiască veșnic; alții, atît de risipitori, ca și cînd ar fi mereu pe pragul morții.“

Intrebat care e lucrul cel mai greu în viață, Aristotel a răspuns: „A trece sub tăcere lucrurile care nu trebuie spuse“.

vilegiul de a deveni fii ai lui Dumnezeu este retras pentru totdeauna.

Valoarea calității de fiu în familia lui Dumnezeu poate fi prețuită numai prin prețul plătit pentru răscumpărarea celui păcătos. Cînd Adam, prin neascultare, și-a pierdut calitatea de fiu al lui Dumnezeu, Fiul lui Dumnezeu a ales să rîsce pierderea calității Lui, pentru ca noi să putem fi re-integrați în familia cerească. „Hristos a fost tratat așa cum merităm noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merită El. El a fost condamnat

pentru păcatele noastre, la care El nu a luat parte, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Sa, la care noi nu am luat parte. El a suferit moartea în locul nostru, pentru ca noi să putem primi viața Lui“. El a devenit Fiul omului, pentru ca noi să putem deveni fii ai lui Dumnezeu. Numai prin El avem dreptul să zicem: „Tatăl nostru care ești în ceruri“, și numai Lui să-I dăm laudă și slavă, acum și în veci de veci. Amin.

M. POPA

SFATURI

în vederea unei bune

SANATAȚI

Multe sînt motivele pentru care noi avem obligativitatea morală de a asculta de legile sănătății, pentru a fi totdeauna gata și bine dispuși a ne îndeplini îndatoririle ce ne revin în cadrul societății, spre binele și prosperitatea ei și fericirea noastră.

Iată cîteva din ele :

1. *Avem obligațiuni față de noi înșine.* Un șofer, poate conduce mașina ce-i e dată în grijă cu o mare viteză, dar el îi poartă o grijă deosebită. El o gresează în mod regulat, îi schimbă uleiul la timp și în cantitatea necesară. El folosește benzina cea mai bună. El admite că cei ce au construit mașina, știu poate mai mult decît el despre felul cum să se îngrijească mașina, și de aceea el urmează întocmai instrucțiunile primite. Avem datoria a trata corpurile noastre tot atît de inteligent. Mașinilor, pot să li se înlocuiască anumite piese, dar cu corpul nostru, lucrul acesta în general nu se potrivește, cu excepția părului fals, a dinților falși, membrilor artificiale sau ochilor de sticlă. Apostolul Pavel spunea : „Căci nimeni nu și-a urît vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica“. Efes. 5, 29.

2. *Avem obligațiuni față de societate și față de familie.* În adevăr, dacă un soț moare, soția sa poate să-și caute un alt soț, sau poate să nu facă acest lucru și invers. Fiecare bărbat și femeie cît trăiește are obligația față de căminul lui de a trăi în dragoste și bună înțelegere. Acelaș lucru este valabil pentru societate. Posedarea darului sănătății, aduce cu sine și mare responsabilitate de a trăi cum se cuvine în toate împrejurările vieții. Aceasta pentru că : „În adevăr, niciunul din noi nu trăiește pentru sine“... Rom. 14,7 p.p.

3. *Avem această datorie față de Dumnezeu.* Față de Dumnezeu noi trebuie să dăm socoteala de felul cum am întrebuințat viața noastră și nenumăratele binecuvîntări și ocaziuni avute. Toate legile Lui sînt spre binele nostru. Ascultarea de ele ne va aduce nouă și celorlalți belșug de binecuvîntări. „Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfîntă, plăcută lui Dumnezeu : aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească“. Rom. 12, 1. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi și pe care l-ați primit de la Dumnezeu ? Și că voi nu sînteți ai voștri ? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu“. 1 Cor. 6, 19, 20.

4. *Dacă nesocotim corpurile noastre vom avea de suferit.* Noi ne distrugem literalmente pe noi înșine. „O, Israele ! Tu te-ai distrus singur“. Osea 13, 9. Trăirea dezordonată și în contradicție cu legile unei bune sănătăți va aduce slăbirea și degenerarea corpului nostru. Lucrul acesta are repercusiuni asupra familiei și asupra bunului mers al societății. Pentru că la locul muncii tale, dacă nu ești sănătos, nu poți aduce tot aportul tău la cauza cea nobilă a progresului social.

Iată cîteva principii elementare de trăire sănătoasă :

I. PETRECEȚI CÎT MAI MULT TIMPUL ÎN SOARE

Acest dar al lui Dumnezeu „este cel mai puternic stimulent și cel mai mare izvor de vitalitate din întreaga natură“. El este un mare purificator. El distruge microbii. Microbii febrei tifoide, holerei și tuberculozei pier în contact cu razele de soare. „Soarele își întinde activitatea sa vitalizantă în întreaga natură, distrugînd germenii bolilor, și dînd energie tuturor forțelor vieții“.

Vin, hai, vin la soare,
stringe-a lui comori

El îți dă viață, tărie și
flori ;

De ce stai la umbră ? E
plăcut a ști

Să trăiești în soare cît
mai mult din zi.

Dacă soarele și-ar înceta existența, și viața pe planeta aceasta ar înceta. Dar mulțumim Domnului că lumina lui este liberă a da tuturor viață, putere, hrană.

II. CÎT MAI MULT AER PROASPĂT

Aerul curat, proaspăt este o necesitate absolută a vieții. A inspira adînc aerul în plămîinii noștri, înseamnă viață, sănătate. O bună aerisire este esențială pentru păstrarea unei bune sănătăți. La multe stații de aprovizionare cu benzină, se poate citi: „Aerul (pentru cauciucuri) gratis”. Să fim bucuroși și să profităm de faptul că aerul este la dispoziția noastră în cantități nelimitate și în mod liber. Cît mai mult aer curat pentru plămîinii noștri, și urmările nu vor întîrzia să se arate.

III. MĂNÎNCĂ ÎN MOD ÎNTELEPȚESC

Proviziile naturii în diferitele părți ale globului, pune la dispoziția fiecărei gospodine proviziile necesare pentru hrana familiei, avînd elemente nutritive ca: proteine, grăsimi, săruri minerale și vitamine. Totuși, fiecare individual, și în mod special gospodina trebuie să dea pe față inteligență în ceea ce privește dieta și pregătirea alimentelor.

La început, Adam și Eva, aveau ca hrană fructe, nuci, cereale și vegetale, conform raportului Sfintei Scripturi. Gen. 1, 29; 3, 18. În acest ideal plan cu privire la hrana omului, nu era prevăzută carnea, ca aliment. Viața oamenilor, după rapoartele de

care dispunem, atîngea aproape una mie de ani.

După răsturnările cele mari din natură, lui Noe i s-a permis a întrebuița carnea. Gen. 9, 3—5. El cunoștea diferența între animalele curate și cele socotite necurate pentru hrană. În arca lui, el a luat numai cîte o pereche din animalele necurate, în comparație cu șapte perechi din cele curate. Gen. 7, 2 și 8, 20. Aceasta a permis lui a avea la dispoziție carne curată pentru jertfe de mulțumire lui Dumnezeu și de asemenea hrana necesară. Este interesant a nota faptul că după potop, viața omului a înregistrat o bruscă scădere. Însăși Abraam moare la o etate de 175 de ani, conform raportului Sf. Scripturi. Gen. 25,7.

Mulți găsesc că este mai bine a renunța cu totul la alimentația cu carne. O mare autoritate medicală declara cîndva: „Eu nu am nici cea mai mică ezitare a declara că o dietă vegeteriană, cu folosirea din abundență a laptelui, este cea mai satisfăcătoare dietă pe care un om o poate avea”.

Alege cea mai bună dietă, mănîncă pe cît posibil la ore fixe, moderat, și mănîncă în pace și cu o bună dispoziție, în timp ce mesteci bine.

IV. BEA APĂ CURATĂ ȘI PROASPĂTĂ !

Apa, este o necesitate a vieții, pe care mulți dintre noi ar trebui s-o folosim mai

mult. Ea formează 4/5 din corpul nostru. Ea este mult în legătură cu digestia și cu întreținerea corpului.

V. FĂ EXERCITII FIZICE

Lucrul fizic, manual, va procura celui ce-l îndeplinește, exerciții fizice suficiente.

Exercițiul în aer liber este o necesitate pentru cei ce-și duc munca vieții pe tărîm intelectual. Exercițiile tonifică mușchii, stimulează respirațiile adînci, dă o bună circulație singelui, o eliminare normală fără să mai amintim pofta de mîncare și digestia.

VI. ODIHNĂ LA TIMP

Aceasta în mod natural, la omul care a muncit și s-a mișcat în aer liber vine ca un lucru normal și bine meritat. „Dulce este somnul lucrătorului”. Ecles. 5, 12.

VII. PĂSTRAȚI-VĂ CURAȚI

Afirmația „neintinarea este situată la un pas de sfințenie”, este deseori citată ca fiind un cuvînt al Scripturii. De fapt, este unul din acele texte care nu sînt din Biblie. Unii cred că ar trebui să fie, iar alții sînt bucuroși că nu este. Oricum, Biblia ne învață curățenia și ordinea. Tabăra lui Israel, era sub legi sanitare stricte. Ordinea este una din principalele legi ale cerului.

Un creștin are obligațiunea solemnă să se păstreze curat cu inima, mintea, corpul și

întreaga lui gospodărie. Necurătenia aduce boală și dispreț. A fi necurat, este o disgrăție pentru aceia care poartă numele Fiului Omului, a aceluia care Și-a strîns frumos și a pus în ordine veșmintele de înmormîntare cînd S-a ridicat din mormînt.

VIII. O BUNĂ POZIȚIE CÎND STAI ÎN PICIOARE SAU JOS

O poziție potrivită atunci cînd cineva stă pe loc, e aceea cînd se plasează greutatea în primul rînd pe partea dinaintea a picioarelor, și apoi lateral. Aceasta ușurează presiunea de deasupra principalelor oase ale picioarelor, cum și a eforturilor celor mici din partea de la spate a picioarelor. Stați cu picioarele parale, pieptul în afară, bărbia înainte, și imaginează-ți că ești foarte înalt. Ține umerii, brațele și genunchii mult relaxați. Stai

drept, dar nu țeapăn. Stai pe spate în scaunul tău, cu picioarele drepte pe podea. Mergi drept și sprinten.

IX. ÎMBRĂCĂMINTE MODESTĂ

Îmbrăcămintea ar trebui să fie modestă, potrivită cu condițiile climatului în care trăim, susținută de umeri, confortabilă și pe măsură. Trebuie să apere extremitățile, să fie curată și potrivită din toate punctele de vedere.

X. PĂSTREAZĂ PACEA LĂUNTRICĂ ȘI BUCURIA SPIRITULUI

Pacea și bucuria au o minunată influență asupra fiecărui organ și asupra fiecărei funcțiuni a corpului. Ca niște creștini, avem nevoie să cerem lui Dumnezeu o cantitate cît mai mare de pace și bucurie. „Căci Împărăția lui Dumne-

zeu este... neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfînt“. Rom. 14, 17. „Roadă a Duhului este dragostea, bucuria și pacea“. Gal. 5, 22. „O inimă veselă, este un leac bun“. Prov. 17, 22 p.p.

„Negreșit, evlavie însoțită de mulțumire este un mare câștig“. 1 Tim. 6, 6.

Graba, mînia și gelozia otrăvesc corpul.

— Puneți la un loc aceste două texte și veți avea o combinație fericită.

„Nu vă îngrijorați dar, zicînd: „Ce vom mîncă?“ sau „Ce vom bea“ sau „Cu ce ne vom îmbrăca?“ Mat. 6, 31.

„Deci fie că mîncăți, fie că beți, fie că faceți altceva: să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu“. 1 Cor. 10, 1.

Primul text inspiră încredere; al doilea ne îndeamnă la ascultare.

C. ALEXE

F. CRIȘAN

Dragostea

Dragostea : Comoară vie,
Dăruită lumii-n dar...
Soare rupt din veșnicie ;
Cel mai sfânt izvor de har...

Ea nu știe de minie,
Te-nțelege chiar și-n gând,
Nu se umflă de mândrie...
E smerită orișicînd.

Dragostea nu se gîndește
Nimănui să-i facă rău,
Ea nîcîcînd nu pizmuieste,
Nici nu vrea folosul său.

Ea iubește-n orice vreme
Și e plină de avînt ;
Niciodată nu se teme,
Dă curaj celui înfrînt ;

Iartă fără de măsură...
Cu ea nu poți să te cerți,
Iar de o lovești cu ură
Tot ea-ți cere să o ierți.

Pot să năvălească-ntruna
Valurile urii reci...
Ea va fi întotdeauna
Tot aceeași pentru veci.

Dragostea-i din veșnicie,
Și va fi pe veci, mereu :
Sfînt izvor de bucurie,
Dragostea e Dumnezeu !

Petre V. Cazan

DESPRE VIAȚA URMAȘILOR LUI HRISTOS

(urmăre din pag. 6-a)

prinos și ca o jertfă de bun miros lui Dumnezeu.“

Odată cu aceasta, ajungerea unei astfel de ținte în viața credinciosului va duce la transformarea propriei lui vieți, care va ajunge cu adevărat, ceea ce ar trebui să fie viața unui credincios, al lui Isus, „lumină“. Va duce la pace, la înlăturarea spiritului firii nenăscute, va duce la renaștere (naștere din nou), fără de care Isus zice : „nimeni nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu.“

Să nu uităm nici o clipă că, purtînd numele nobil de copii ai lui Dumnezeu, se așteaptă din partea noastră să fim cu adevărat demni de acest nume.

În înțelesul deplin al cuvîntului, prin expresia urmaș al lui Isus, înțelegem, credinciosul așa cum îl dorește Dumnezeu a fi : bun, blînd, liber, drept, iubitor, împăciuitoare, milostiv, cu inima curată, credincios, plin de lepădare de sine, un om nou, renăscut, cu virtuți morale, și perfecțiuni spirituale — aceasta se așteaptă să fie dreptcredinciosul.

Credinciosul trebuie să fie cumpătat și disciplinat, conștient că necumpătarea este

pricină de multe și mari păcate.

Urechea credinciosului ascultă adevărul Evangheliei : „Tot cel ce este din adevăr ascultă glasul meu.“ Gura creștinului se roagă cu căldură, cîntă și laudă pe Dumnezeu, precum e scris : „Toți într-un suflet, cu o gură, să slăviți pe Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos.“ „Vorbiți între voi cu psalmi, cu laude și cîntări duhovnicești, laudînd și cîntînd în inimile voastre Domnului.“ Limba și buzele credinciosului sînt înfrîinate și îngrădite, ca să nu grăiască deșertăciune, căci așa zice Scriptura : „Cel ce voiește să iubească viața și să vadă zile bune, să-și oprească limba de la rău și buzele sale să nu grăiască vicleșug.“

Astfel trăită, viața urmașilor lui Hristos va ajunge să fie o reală binecuvîntare pentru cei din jur, ceea ce așteaptă Mîntuitorul din partea celor ai Săi.

Negreșit, viața credinciosului trebuie să fie o viață reală, împletită cu realitățile vieții de fiecare zi. Credința adevărată nu e abstractă, nu e o teorie și nici vise interminabile ci o trăire a vieții reale și practice pentru binele tuturor celor din jur.

P. CRIȘAN

De vorbă cu primăvara

O, cât îmi ești de dragă, primăvară !
Imi ești mai dragă decât orișicare
Din cele trei surori ce după tine
S-abat pe pământenele hotare.

Azi, după ce atâtea luni trecură
De când tu te-ai ascuns privirii noastre,
Eu simt o bucurie fără margini
Văzind c-ai revenit din slăvi albastre.

Sătul de ale iernii zile sumbre
Ce cu pustiul lor m-au obosit,
Îți ies în cale, mîndră primăvară,
Și te întîmpin cu un bun venit.

Ca-n orice an, vād, ți-ai adus cu tine
Alaiul tău de fluturi vagabonzi
Pe care-acuma caută să-i prindă
În albe pălării copii blonzi.

Cu mii de flori ai smălțuit cîmpia,
Ai dat viață mugurilor moi
Și de pe bolta cerului, posacă,
Ai alungat al norilor convoi.

Asemeni unei darnice regine
Ai risipit tot aurul din soare,
Și-acum noi îl vedem lucind în lanul
Ce unduiește lin, bătut de-o boare.

Ce să-ți mai spun, slăvită primăvară !
Ai prefăcut al țării mele plai
Într-o grădină mîndră fără seamăn,
Într-o grădină ca un colț de rai.

De aceea, vezi, mi-ești dragă, primăvară,
Și de-aș putea, la pieptul meu te-aș
stringe.

Și de atîta bucurie sfîntă,
De dragul tău ca un copil aș plînge.

Să nu mai pleci ! Pe plaiurile noastre
Făr-de sfîrșit să fie-al tău popas.
Ești desfătarea mea în orice clipă
Și bucuria mea în orice ceas.

B.T.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR.MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET